

aldeles fordybet i sine egne Tanker . . . En Artikel i det sidst ankomne Nummer af *Times* havde gjort ham alvorligt bekymret for Portugals Skæbne. Han var kommen til at se Landets politiske og økonomiske Forhold i et meget mørkt Lys og følte sig ængstet ved Tanken om dets Fremtid. Han havde nu benyttet sin Aftentur til at udkaste en Plan til en Omordning af Landets indre Styrelse og stod just i Begreb med at grundfæste Finanserne ved Hjælp af et evropæisk Statslaan paa 50 Millioner Milreïs, da en Maaneskygge faldt hen over hans Ansigt og fik ham til at løfte Hovedet.

Det var Torben, der var standset foran ham.

»Himlen har øjensynlig en Bestemmelse med os, Hr. Direktør! Det er tredje Gang, vi mødes idag. Skal vi ikke bøje os for Kendsgerningen og gøre hinanden Følgeskab et lille Stykke? Vor Samtale før paa Hotellet blev saa taabeligt afbrudt.«

Hr. Zaun saae overrasket op paa ham, satte sin Guldlorgnet paa, tog den af igen med en stor Armbevægelse og bukkede.

»Med største Fornøjelse!«

»Det var om Politik, De vilde tale med mig.«

»Unægtelig!«

Han satte Lorgnetten tilbage paa Næsen, og denne vanemæssige Bevægelse levendegjorde paany for Torben hele Sceneriet fra den afdøde »Aprillforening«s